Sommerferie 2012 på São Miguel, den største af de 9 øer, der udgør

fra den 26. juni til 3. juli.
Flyvetid ca. 4½ - 5 timer

Vi boede i hovedstaden Ponta Delgada.
Rejsearrangør var Bravo Tours og flyselskabet var Primera Air – begge danske selskaber.

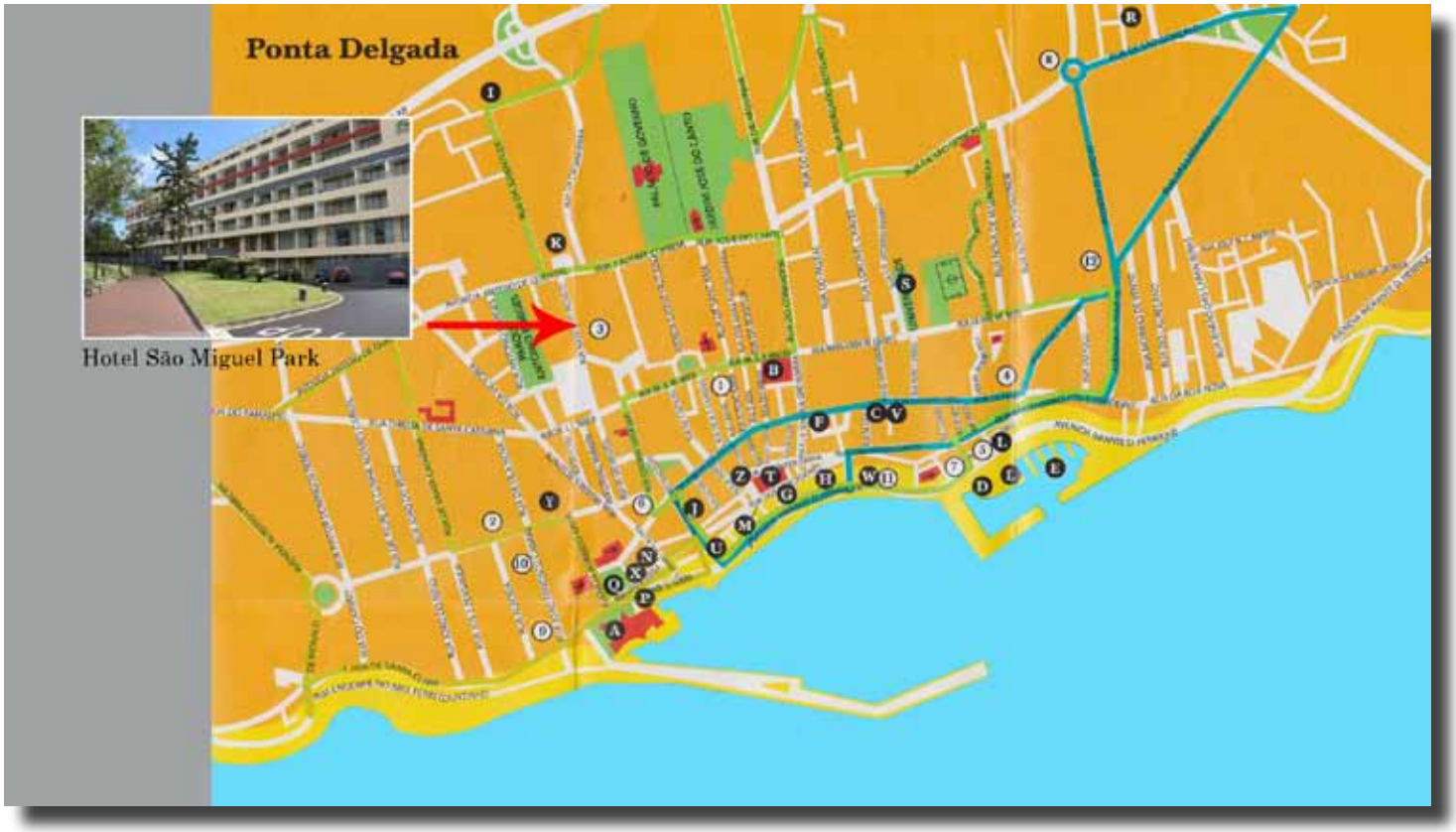

Vi boede på hotel São Miguel Park, et hotel, der lå lidt væk fra centrum. Der var ca. 10 min. gang ned i byen. Værelset lå på 6. sal, og vi havde en fin udsigt ud over dele af byen og vandet.

Temperaturen var behagelige 17 til 24 grader ved hotellet (hele døgnet).
Oppe i bjergene var der ned til 13 grader.
Vi havde meget lidt regn, og det, der kom, kom oppe i bjergene.

Vi var på egen kost lige bortset fra morgenmaden, som var inkluderet i prisen. Et overdådig morgen-tag-selv-bord.
Om aftenen var der buffet (for egen regning). Vi spiste her en enkelt gang, men ellers gik vi ned i byen og fandt en af de mange hyggelige restauranter.
På informationsmødet den første eftermiddag fik vi mange gode tips til restaurantbesøg.

Vi boede så højt oppe, at vi kunne sidde og se på de store fly, når de kørte hen til enden af startbane for at gøre klar til take off. Der var nu ikke meget larm fra den kant. Dels var der ikke mange fly, og dels var de fleste propelfly, som ikke larmer som jetflyene.

Da vi ankom til hotellet, var vores værelse ikke klart endnu. Vi gik derfor en tur ned i byen for at se på lokationen.

Smalle gader og smalle fortove, der var meget flotte med mønstre i sorte og hvide brosten.

Et af byens mange kunstmuseer.
Her kom vi forbi lørdag aften på vej hjem fra en restaurant og ville lige se bygningen lidt mere an.
Der kom en mand, der fortalte, at der var en gratis klassisk koncert derinde, og vi var velkomne til at høre med.
Det gjorde vi selvfølgelig, og fik således en ekstra oplevelse med.

Som alle andre sydeuropæiske byer har byen her også et marked. Det besøgte vi, men der var nu ikke megen aktivitet sådan en onsdag formiddag.
Der er en stor produktion af ananas på øen og her er et udvalg.

En af byens mange kirker. Vi var inde og se 3 af dem, og de er som sædvanlig rigt dekoreret.

Byliv omkring "storetorv". Læg mærke til den fine brolægning.

Husene var gennemgående meget velholdte.

Et af byens store gamle træer.
Der var 3 store parker i byen. Vi besøgte 2 af dem.

Der var en helt ny havn i São Miguel.
Den er bygget til at kunne modtage krydstogtskibe og lokalbåde, der sejler til de andre øer.
Der var også en rimelig stor marina med mange lystsejlere, men de fleste af den slags lægger til på den vestligere ø Faial på vej fra Amerika til Europa.

I forbindelse med kajen var der bygget et amfiteater og der var en del restauranter hele vejen ud langs kanten af kajen.
Der var et stort friluftbad med adgang til både havet (havnen) og til et lukket bassin.

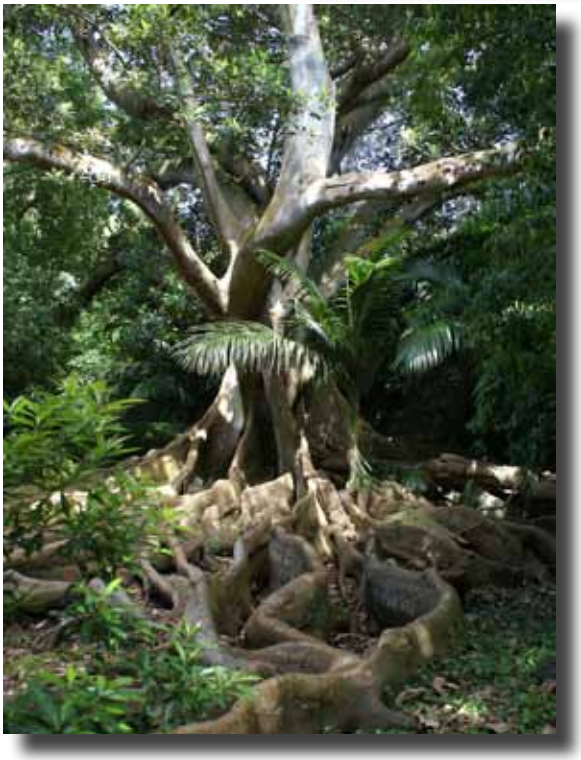

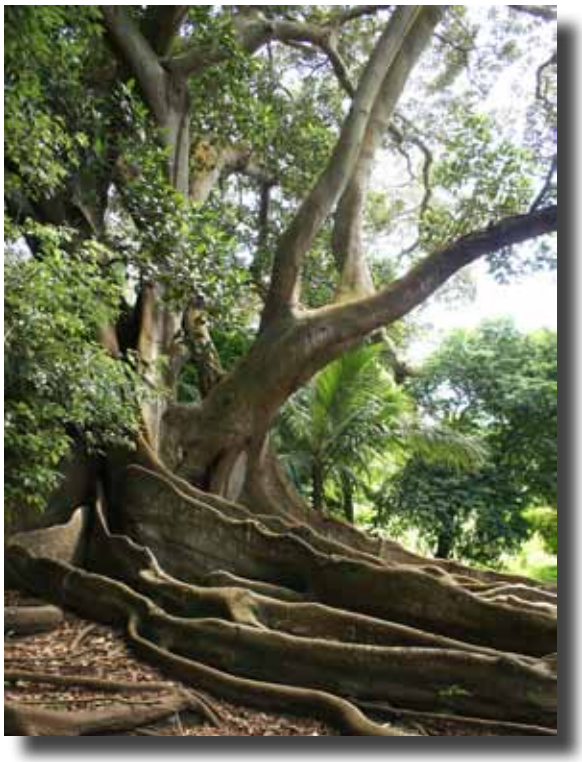

I en af parkerne var der dette kæmpe træ med de store rød-
der.
Læg mærke til Karen oppe på billedet til venstre.

Det er altså ikke en dinosaur på øverste billede til højre,
selvom det godt kan ligne en med kæmpe hals og hoved.

Vi lejede denne Citroen C3 i 4 dage og kørte rundt på øen. Første tur gik til den vestlige del af øen.
Vi startede med at køre over til den nordlige kyst ved byen Capelas.
Her nød vi det flotte lanskab med sorte klipper med det meget blå Atlanterhav.

Overalt var der langs vejkanten store buske af blomstrende hortensier i alle farver (næsten) iblandet de flotte blå Agapanthus

Nordkysten ved Capelas

Klippepartiet her hedder" Elefantklippen - en elefant, der står og drikker af havet.

Vi udnævnte denne klippe til at være "et kattehoved".

Vi var blevet fortalt, at adgangsvejen til den gamle havn i Capelas var MEGET smal. Det var den også!!
Da vi kom forbi, skulle vi selvfølgelig prøve at køre derned – og det var smalt. Vi måtte slå sidespejlene på bilen ind for at være imellem klippen og muren ud til vandet.
En "interessant" køretur, men vi kom derfra uden ridser i lakken og med selvtilliden i behold!

Vel oppe igen holdt vi ind på denne lille rasteplads lang kysten.
Her var bl.a. masser af Agapanthus.

"Klosterklipperne" ved Mosteiros

Vi har nu forladt nordkysten for at køre op til Sete Cidades' tvillingesøer Lagoa Azur og Lagoa Verde – den blå og den grønne sø.

Vi kom først forbi søerne nede ved Sete Cidades. En bro adskiller de to søer. Vi var lige ude og "snuse" til luften før vi kørte op på kraterkanten for at se søerne fra oven.
Der er 30 naturlige tilløb til søerne med kun 9 udløb. Derfor har man gravet en 1.200 meter lang tunnel igennem kratersiden for at forhindre, at søerne går over deres bredder.

På vej derop kom vi forbi en af de andre søer i området:
Lagoa de Santiago.

Skoven omkring søerne er ren “urskov”.

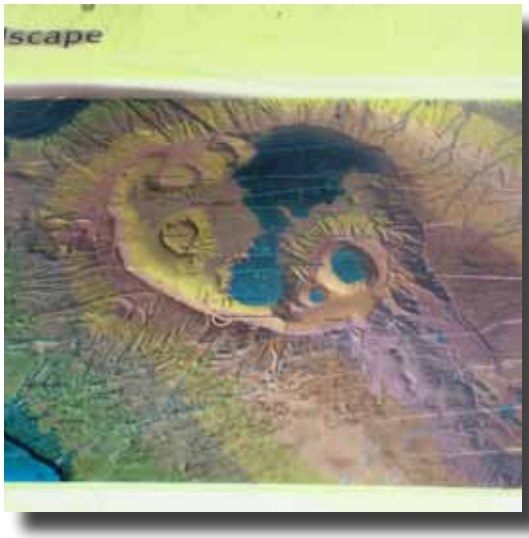

Udsigtspunktet hedder Vista do Rei.

På plancen kan man se søernes placering i krateret.
Krateret Sete Cidades er et af de større vulkankratere på São Miguel.
Krateret er 500.000 år gammelt og det seneste udbrud var i 1444.

Den lille sø afspejler kratersidens grønne bevoksning. Den største afspejler himlen. Farveforskellen er ikke så tydelig mere på grund af alger i søerne.

Spøgelseshotellet Monte Palace blev bygget i 1985 med var kun åben ganske kort tid. Det var simpelhen for svært af lokke folk herop, selvom udsigten er overdådig, men når vejret er dårligt, ligger Monte Palace oppe mellem skyer og tåge. Der er optaget en portugisisk gyserfilm i og omkring bygningen, der i øvrigt bevogtes af hunde.

vi kørte nu ned ad ydersiden af krateret og kom til denne rasteplads med endnu en sø midt i en “urskov”

Mange steder var der indrettet med borde og bænke samt en muret grill. De blev flittigt benyttet af lokalbefolkningen.
Hvordan man så lige vil bruge bordet her nedenunder, det ved vi ikke. Måske børnene i den ene ende og de voksne i den anden.

I forbindelse med picnicarealet var der en lille gåtur ud til dette udsigtspunkt – Miradouro do Carvão, som ligger 500 meter over havoverfladen. Herfra er der et godt udsyn ud over tvillingesøerne.

På vej over til sydvestkysten kom vi forbi denne gamle aquadukt.

Ponta de Farraria.
En lille lagune, hvor det kolde vand fra Altanterhavet skyller ind og bliver blandet og opvarmet af 62 graders varmt kildevand. Det giver en behagelig vandtemperatur på omkring 28 grader.
Klippebassinet ligger i lavadeltaet Ponta da Ferraria, der blev dannet ved vulkanen Pico das Camarinhos' udbrud omkring 1140.

Man kan ikke se den, men lagunen ligger lige her nedenfor.

Vi er ved at være ved vejs ende med første dags køretur.
Vi kørte hjem til hotellet ad kystvejen.

Målet for næste dags køretur var de varme kilder og en flot botanisk have i byen Furnas midt på øen.

På vej til Furnas så vi et skilt, der viste vej til et udsigtspunkt. Det skulle vi da også have med og ganske rigtigt. Oppe på en bakketop dukkede dette tårn op. Hvad det har været brugt til, fandt vi aldrig ud af, men måske et hval-udkigstårn, da der var god udsigt ud over havet.

Trods truende lave skyer fra nordvest, fik vi ingen regn.
Det gjorde dog udsigten lidt mindre, men ikke noget, der forstyrrede indtrykket af naturen.

Og udsigten mod syd fejlede da heller ikke noget.
Næste landkending ude under horisonten er Sydpolen. Der er intet land imellem os og den.
Nordpå ramler vi ind i Grønland i området omkring Danmarkshavn, så man må sige, at der er langt til naboerne. De andre Azoriske øer ligger, med undtagelse af en, ude vestpå.

Fra tårnet kunne vi se ned over Lagoa da Furnas, som vi var på vej til.

Der er mange køer på São Miguel. 75 % af hele Portugals mælkeproduktion kommer fra Azorerne. Malkningen foregår ved mobile malkeanlæg, som landmændende har stående på marken. Frisk mælk fås kun på gårdene. Mælken i supermarkederne er langtidsholdbar – d.v.s. at den kan holde sig i seks måneder uden at stå på køl.

Også heroppe var der hortensier i mange farver.

Udsigten fra 3 af de fire tårnvinduer.
Vi var også helt oppe på taget for at nyde udsigten derfra.

Her er Furnas by set fra endnu et udsigtspunkt. Læg mærke til røgen nede i byen. Den stammer fra nogle kogende varme kilder, der er inde i byen.

Ved siden af vejen dampede det også op.

Der var meget mos i skovbunden ved siden af de varme kilder.
Her boblede, sydede og lugtede der lige så meget af svovl, som da vi besøgte Yellowstone i USA.

Ved siden af de kogende kilder var der sådanne huller, lavet af et cementrør.

Og hvad skal de så bruges til?

Dem laver man mad i!
Cozido er en azorisk ret, der tilberedes ved hjælp af jordens varme. Man sænker gryderne ned i de en-to meter dybe cementrør. Gryderne dækkes af et trælåg og en dynge jord/sand for at isolerer. Efter fem-syv timer er maden klar.
Cozido inderholder kylling, oksekød, svinekød, blodpølse, krydderpølse, gulerødder, almindelige kartofler, søde kartofler og to slags kål.

Furnas krateret er todelt. Søen i den ene del og byen i den anden. Søen Lagoa das Furnas er 12 meter dyb og forsynet med iltningsanlæg, fordi den er meget grumset af alger p.g.a. udvaskning af gødning fra de omkringliggende marker. Der er gjort meget for at rense søen. Bl.a. er markerne opkøbt og ligger brak.

Furnas er São Miguels største vulkankrater, og vulkanen er fortsat aktiv. Seneste udbrud var 3. september 1630 – men en vulkan regnes for at være aktiv i 10.000 år efter et udbrud. Den vulkanske aktivitet ses i form af varme kilder og svovllugt. Der findes udstyr, der kan måle CO^2-udslippet, der stiger før et udbrud, så man kan evakuere i god tid. I ugerne op til udbruddet i 1630 var der en del jordskælv, og det siges, at det havde været med til at redde nogle af beboerne i krateret.
De varme kilder fungerer som sikkerhedsventiler, der letter lidt på det enorme tryk, der er i en vulkan. Kilderne bruges til at koge majs i. Ved siden af de varme kilder løber også en kold kilde med vand, der kan drikkes.

Ved indgangen til den gamle botaniske have
Terra Nostra, grundlagt i 1778, står dette gamle træ.

Grundlæggeren var amerikaneren Thomas Hickling.
Parken har blomster, planter og træer fra mange steder i verden. Terra Nostra betyder "vores jord".
I parken kan man bade i ungdommens kilde, der er ca. 35 grader varm. Det siges, at hvis man bader i 20 minutter i det jernholdige vand, bliver man 20 år yngre.
Vi var i vandet i godt 3 kvarter - og vi synes selv, det har hjulpet!!

Vandet var helt karryfarvet og man kunne ikke se ned i det. Så snart hånden var under vandoverfladen, var den ude af syne.

Bassinet får tilført vand fra de to "vandhaner" på billedet til venstre.
Det var meget varmt, nok 50 grader, men med lidt tilvænning kunne man godt stå under det og få en herlig ryg- og mavemassage.

En hel allé af gamle Ginkgo Biloba træer.
Stien var meget glat af alt det mos, der var på den.

Så er vi på vej tværs over øen til nordkysten. Oppe fra toppen var den en fantastisk udsigt ud over Atlanterhavet.

Billedfarven snyder ikke. Atlanterhavet ER så blåt.
De lokale børn svømmede i denne lagune, der gav læ for de forholdsvis store bølger.

Fiskerlejet Ponta da Maia med flot malede huse. Disse farver på husene så vi rigtig mange steder.

Tredje dag kørte vi til kratersøen Lago do Fogo, vandfaldet Caldeira Velha, byen Ribeira Grande på nordkysten, tværs over øen til øens gamle hovedstad Vila Franca do Campo og Kapellet Nossa Senhora på sydkysten og hjem via en tur på stranden tæt ved vores by, Ponta Delgada.

Op over kraterkanten ved Lagoa do Fogo var der en formidabel udsigt ud over øens smalleste sted. Øverste billede viser sydkysten med vores by i baggrunden og nederset billede viser nordkysten med byen Ribeira Grande.

Lagoa do Fogo, der er 30 meter dyb, kaldes for Ildsøen og regnes for Azorernes smukkeste kratersø.
Det seneste udbrud fra denne vulkan skete i 1530.
Det er muligt at gå ned til søen igennem et naturreservat med mange havfugle, der yngler her.

Kratersiderne er overalt meget grønne af lave planter og træer.

Udsigt fra kraterkanten og ned mod nordkysten.

Caldeira Velha.
Som der står i rejsebeskrivelsen: "Hvis der pludselig braser en dinosaur igennem buskadset, vil det ikke overraske".
I Caldeira Velha skaber boblende mudderpytter, eksotiske træbregner og tætte løvtræer en næsten forhistorisk stemning.
Inde i skoven er der et vandfald, hvor varmt jernholdigt kildevand fosser ned i et lille bassin. Det gulgrønne vand er lunt og lige til at bade i. Det prøvede vi dog ikke. Vi have ikke fået badetøjet med derind.

Vi er nu kommet til Ribeira Grande, São Miguels næststørste by. Byen har fået sit navn efter den flod, der løber igennem den. Ribeira Grande betyder "stor flod".
Man har lavet en park, Jardim do Paradíso nede omkring flodens udløb i Atlanterhavet.

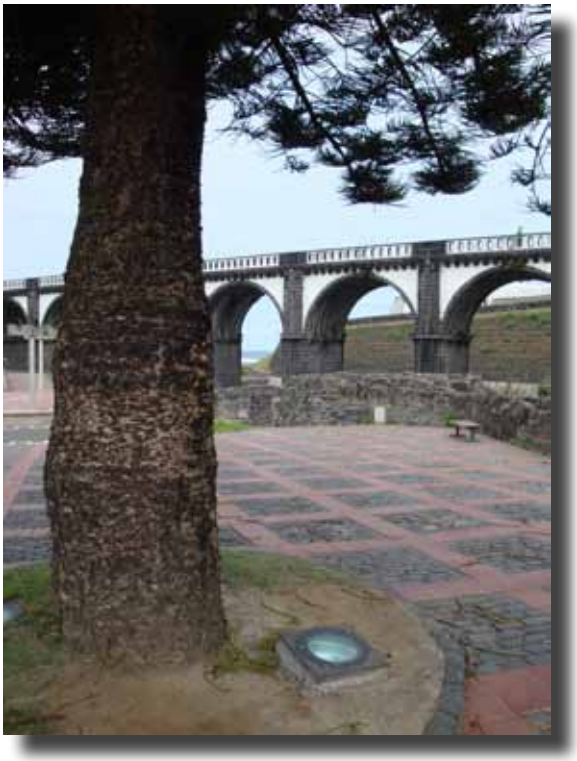

São Miguels gamle hovedstad Vila Franca do Campo, grundlagt i 1444.
Byen blev i 1522 ramt af et jordskælv og efterfølgende jordskred, der ødelage store dele af byen.
Vi fik vores frokost på en af havnerestauranterne og gik en lille tur omkring på havnen.
De truende skyer holdt tæt.

Et vejtræ med "krumme tæer"

Højt oppe over Vila Franca do Campo ligger det lille kapel Nossa Senhora da Paz.
Ifølge en legende gik nogle hyrder engang på bakken og fandt en figur af Jomfru Maria i en grotte. De mente, det ikke var sikkert for figuren at være der, så de bragte den til deres præst, der tog den med til kirken. Dagen efter gik hyrderne igen på bakken, og de fandt figuren præcis samme sted som dagen før.
De mente, at det var et tegn fra Gud om, at de skulle bygge et kapel til figuren. De valgte et godt sted på bakken og begyndte byggeriet. Dagen efter at fundamentet var bygget, havde det flyttet sig til nøjagtig det sted, hvor de havde fundet figuren to gange før. Nu turde de ikke andet end at bygge kapellet færdig, for nu havde figuren udpeget stedet.

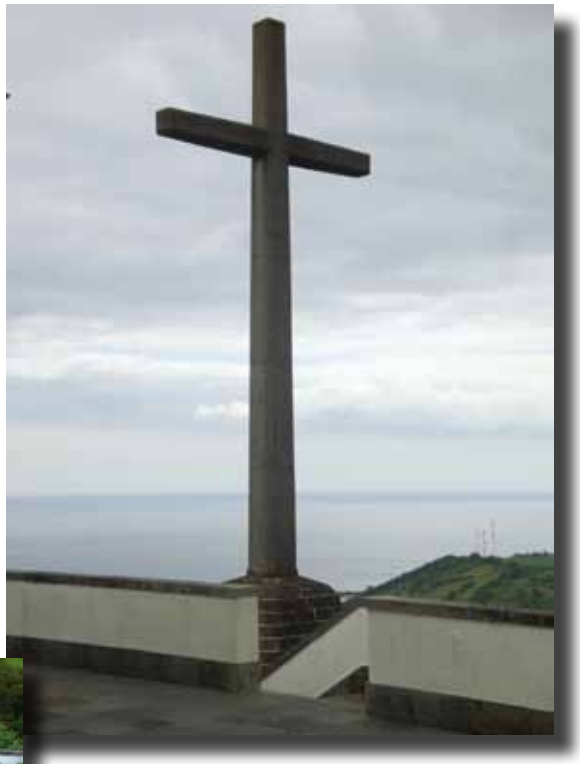

Der var bryllup oppe ved kapellet, da vi var. Kapellet var desværre lukket for publikum i weekenden, så vi kom ikke ind og hilse på Jomfra Maria.

Udenfor Vila Franca do Campo er der en klippeø – Ilheu, også kaldet Vila Franca-øen. Herude er der en naturlig lagune. Vandet her er altid et par grader varmere end i Atlanterhavet.
Vi så øen og lagunen fra oven, da vi fløj hjem.

Sidste dags kørsel var primært ud til den østlige del af øen. Vi kørte igen til Furnas, men kørte så nordover mod nordkysten. Her stoppede vi ved endnu et vandfald Ribeira dos Caldeiros. Herfra fulgte vi nordkysten indtil byen Nordeste. Vi kørte så ind i landet i håb om at finde en naturpark oppe i højderne. Det lykkedes dog ikke helt, men vi var da "tæt på naturen" indtil vi endelig så et skilt, der førte os ud i civilationen igen. (Vores "frøken GPS" var blevet sur og var ikke med på denne tur).
Vi fortsatte til byen Faial da Terra. Her var der byfest med musik foran et optog og gratis uddeling af hjemmebag. Vi fik et ordentlig stykke hver.
I nærheden af byen er der en vandretur op til et vandfald. Der var omkring 1.8 km derind. Vi travede turen, som bød på både op- og nedture. Herefter kørte vi vestover igen og holdt ind på en af de mange flotte rastepladser, der er her i området. Vi kørte ned til en strand: Praia do Fogo – ildstranden, ved Ribera Quente. Varme kilder blander sig her med havvandet, som derved er et par grader varmere end andre steder i Atlanterhavet.
Efter badeturen kørte vi retur til Furnas – som vi så et par gange inde vi endelig fandt en vej ud af byen. Herfra kørte vi, via nordkysten hjem til vores hotel og afleverede bilnøglerne i receptionen.

Ribeira dos Caldeiros.
Endnu et af de mange vandfald på øen. Her var anlagt en lille have med gamle vandmøller, der blev brugt til at male hvede og majs.

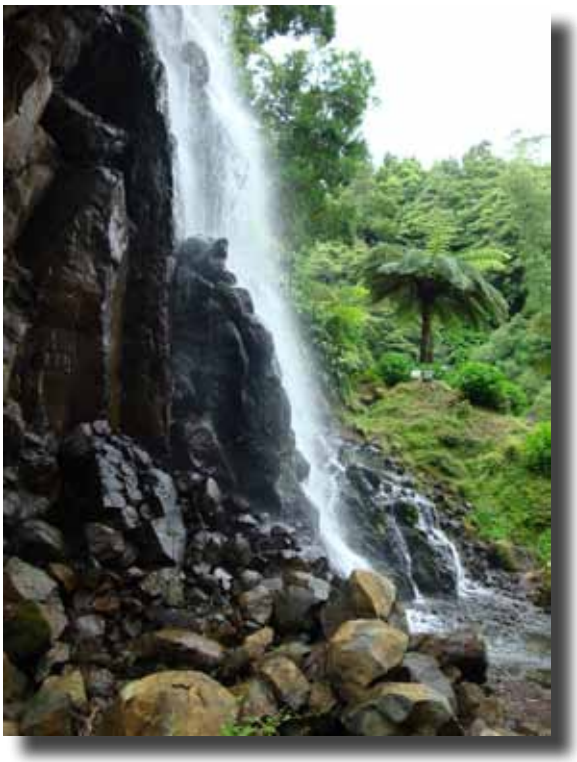

Et studie i den blåt.
Vi holder på en rastepalds på nord-
kysten på vej mod byen Nordeste.

Her holder vi på endnu en raste-
plads. Vi er på østsiden af øen
Denne her hedder Madrugade. Det
betyder solopgang og det er det
første sted man kan se solen stå op
over São Miguel.

I Faial da Terra var der byfest med hornmusik og optog.

Så er der dømt gratis kage!!

På vej ind til vandfaldet Saldo do Prego.
Vandfaldet er et af højdepunkterne på vandreruten, der starter og slutter i landsbyen Faial da Terra.
Langs den frodige rute ser man bl.a. bananpalmer, pynteananas og de såkaldte falske kaffetræer. Turen går igennem den forladte landsby Sanguinho.

Efter traveturen op – og ned til vandfaldet var det rart at få kølet fødderne af.

Vi sluttede ferien af med at spise på restaurent Anfiteatro nede ved den nye havn.
Det er en tjener- og kokkeskole, så tjenereleverne var nidkært overvåget af 2 overtjenere, der gav gode råd og rettelser til de vordende tjenere.

Aftenstemning på havnen i Ponta Delgada